

Γράφει ο **Κίμων Ρηγόπουλος**

Ένας εμποδισμένος λυγμός διαπερνούσε τον μεστό συγκίνησης λόγο της κυβερνητικής εκπροσώπου όταν ανακοίνωνε τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ για την απόφαση του ΣτΕ. Η υποκρισία της πάλαι ποτέ αριστεράς χτύπησε κόκκινο. Εκείνο το κόκκινο που δεν κοκκινίζει τον υποκριτή γιατί αυτός κάνει τη δουλειά του και ως γνωστόν ποτέ η δουλειά δεν είναι ντροπή. Ούτε λίγο ούτε πολύ η κ. Γεροβασίλη, ως ματαιωμένη ερυθροσταυρίτισσα, μας εξήγησε ότι η απόφαση του ΣτΕ ακυρώνει την ευγενή πρόθεση της κυβέρνησης να διαμοιράσει το τίμημα των αδειών στα πάσχοντα από ασιλία παιδάκια και στα πάσχοντα από έλλειψη νοσηλευτών νοσοκομεία. Δεν παρέλειψε δε να προσθέσει ότι το ΣτΕ που έκρινε αντισυνταγματικό το νόμο Παππά είναι το ίδιο που νομιμοποίησε τα μνημόνια.

Εκείνο που, εκ παραδρομής φυσικά, της διέφυγε είναι πως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο νομιμοποίησε τα μνημόνια της εξαέρωσης της ελληνικής κοινωνίας, αλλά και τα εφαρμόζει με τρόπο που έχει προκαλέσει τον εγκωμιασμό της διεθνούς των καπιταλιστών και συνεταίρων της.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είναι καταδικασμένη εξαιτίας της συνειδητής επιλογής της να παίξει τον ύμνο του ραγιαδισμού ως το τέλος- της, συχνά να φαλτσάρει. Και αυτό συμβαίνει γιατί οι νότες του **καθισμένου** ύμνου έρχονται σελίδα σελίδα στην εγχώρια ορχήστρα από τον μεγάλο και εκκεντρικό συνθέτη με αποτέλεσμα ο ενθουσιώδης αυτοσχεδιασμός της να ακυρώνεται. Με άλλα λόγια, ο επαγγελματίας καταβροχθίζει σαν μεζεδάκι την ερασιτεχνική πονηριά των υπηκόων του.

Στο μεταξύ και έχοντας εξαντλήσει η κυβέρνηση πάνω στα ράκη της κοινωνίας όλο το ρεπερτόριό της: **από το αμάρτησα για το παιδί μου και το δεν είναι αυτό που νομίζεις έως το τι σου κάνω μάννα μου,** βρίσκεται μεταξύ σφύρας και άκμονος. Όπου σφύρα η συμμόρφωση μέχρι κεραίας προς τας άνωθεν υποδείξεις μέχρι την έσχατη λεπτομέρειά τους και τον έσχατο διασυρμό τους και όπου άκμων η ένδυσή τους και πάλι με την προβιά μιας χιλιοτρύπητης αριστεροσύνης. Η απόφαση του ΣτΕ είναι μια κάποια λύση γι' αυτούς εφόσον επιλέξουν να ποντάρουν στον άκμονα. Σε αυτήν όμως την περίπτωση παραιτούνται από τα μπόνους και την ανοχή της τρόικας ενώ κινδυνεύουν να μην είναι πια πειστικοί στους χειμαζόμενους από τις πολιτικές τους.

Να ζει κανείς ή να μη ζει; Στο Αμλετικό αυτό ερώτημα το Συριζέικο σκυλολόι έχει απαντήσει με την ατράνταχτη λογική της παράγκας: **το γκουβέρνο να κερδάει και οι άλλοι να πάνε να γαμηθούν.** Το οποίο μεθερμηνευόμενο σημαίνει: ο θάνατός σας είναι ο όρος της πολιτικής μας επιβίωσης.

Εμείς τι απαντάμε; Αν δεν έχουμε καταπιεί τη γλώσσα μας, εμείς τι απαντάμε;